

Het levensverhaal van Dirk van der Eng

In dit jaarboek 'de Groene Valck' 2011 kunt u het levensverhaal lezen van Dirk van der Eng.

Hij is geboren op 12 juni in het jaar 1932. Dirk ([Theodorus Hubertus](#)) was de laatstgeborene in het gezin van [Jan](#) en [Guurtje](#) van der Eng, dus de benjamin. Het gezin telde totaal 7 kinderen, dochter [Nel](#) geboren op 24 januari 1919, was de oudste. Daarna volgden nog zes zonen, [Niek](#), [Piet](#), [Joop](#), [Henk](#), [Bertus](#) en [Dirk](#). Zus Nel en de broers Niek, Piet en Joop zijn inmiddels overleden.

Op 6 oktober 2010 rond 19.00 uur bellen mijn Zus Gerrieta en ik, Roosmarie, aan bij de familie van der Eng, die woont aan de Meerweg 4a te Akersloot. Nel, de echtgenote van Dirk, begroet ons en brengt ons naar hun woonkamer op de eerste verdieping waar Dirk al op ons zit te wachten. Dirk heeft het laatste jaar met zijn gezondheid gekwakkeld, maar nu gaat het gelukkig iedere dag weer iets beter. Even later, wanneer Nel ons heeft voorzien van een heerlijk kopje koffie en een stukje gevulde speculaas, steekt Dirk van wal.

Dirk van der Eng

Jan en Guurtje van der Eng met hun kinderen en schoonkinderen

Mijn ouders hebben op diverse locaties in het dorp gewoond, o.a. aan de Meerweg, de Kerklaan, de Julianaweg en later aan de Raadhuisweg. Ik ben geboren aan de Kerklaan in een heel klein huisje naast de Sint Jacobusschool. Het huis was van de gebroeders Tiebie. Na ons hebben Dees en Grar van Sikkelerus daar gewoond en daarna de familie Krom. Vele jaren later is het huisje gesloopt en is er een nieuwe woning gebouwd waarin een kleinzoon van de familie Krom ging wonen. Mijn jeugd heb ik aan de Kerklaan doorgebracht. Mijn vaste vriend was Theo Krom. Hij werd ook wel Bakhuis genoemd, naar een goede voetballer, Bep Bakhuis. Vele jongens kregen in die tijd een bijnaam. Zo werd ik spiering genoemd, ik was "zo mager als een visje". Wij verzonnen de bijnamen zelf. Ik ben altijd met Theo Krom bevriend gebleven.

Mijn vader heeft eerst bij Siem Schoon in de bollen gewerkt en kreeg later een betrekking bij de gemeente. Hij was de eerste en op dat moment ook de enige gemeentewerkman.

Ik kan me herinneren dat tijdens de tweede wereldoorlog een vliegtuig was neergestort in de Schermer, bij de boerderij van de familie De Geus, de ouders van Piet de Geus. Ik was aan het buiten spelen met de buurtkinderen en zag dat het niet goed ging. Het vliegtuig was boven Akersloot beschoten en kon net het Alkmaardermeer nog overkomen. We gingen meteen naar de Schermer, naar de plek waar het vliegtuig was neergestort. Maar vader kwam later ook, hij moest als gemeentewerkman het bemanningslid, dat door de ontzettende klap de grond was ingeboord, uitgraven.

Als ik van school kwam moest ik, net als mijn zus en broers, mijn moeder een handje helpen, aardappels schillen, schoenen poetsen, de was stampen en andere huishoudelijke klusjes doen. Nou ja, vooruit dat deden we dan. Als ik mijn steentje had bijgedragen mocht ik naar buiten en ging ik met de buurt jongens, onder andere met Jan Hollenberg en Theo Krom, voetballen op het land van Jan Sinnige (die als bijnaam Snor had).

Jan en Guurtje van der Eng

Ik was ook lid van Meervogels, ik heb daar jaren gespeeld. We waren een goed elftal en zijn vaak kampioen geweest. Ik was doelverdediger, eerst bij de aspiranten en toen bij de junioren. Ik ben een poosje

Broer Bertus, zus Nel en Dirk

gestopt met voetballen doordat ik een ongeluk had gehad. Voor een sigaret rondjes rijden op de fiets over de Wilhelminaweg, Kerklaan, Meerweg en Julianaweg en op de hoek van de Wilhelminaweg en Kerklaan kwam er een auto aan en daar knalde ik bovenop. Het kwam hard aan want ik heb ruim vijf weken in coma gelegen, had hersenletsel opgelopen. Ik vierde mijn 16^e verjaardag in het ziekenhuis. De specialist die mij toen behandelde zei: "Je zult je hele leven last houden van hoofdpijn". Ik antwoordde toen: "Pech gehad, ik ben er gelukkig nog". Maar het is niet uitgekomen, want ik weet eigenlijk niet wat hoofdpijn is, ik heb het nooit. Ook niet na het drinken van een biertje.

En kattenkwaad uithalen, ja ik weet nog toen ik heel jong was dat ik mijn moeder hoorde zeggen: "Ik wou dat de rotzooi maar in de brand vloog". Dus Bertus en ik naar zolder en in een hoedendoos die daar stond hebben we een vuurtje gestookt. Het liep gelukkig goed af.

Dirk zat ook op het knapenkoor. Dit koor zong tijdens de kerstdagen in de kerk. In die tijd mochten de meisjes niet op het koor van Pastoor van de Berg. Voordat het dameskoor werd opgericht zong Nel met andere meisjes bij trouwerijen het 'Immaculata' in de kerk. Later ging Nel op het dameskoor waar ze nu al bijna 50 jaar lid van is.

De zingende dames: Nel staat geheel rechts

Toen ik de laatste klas van de lagere school had doorlopen, ging ik naar het voortgezet lager onderwijs in Alkmaar, naar de VGLO, samen met mijn vriend Theo Krom. Onder de middag gingen wij bij zijn tante, we noemden haar tantje Mantje, ons broodje opeten. Na anderhalf jaar, toen ik de opleiding had afgerond, ging ik werken bij Cor Broersen, zuivelhandel 'de Boterbloem'. Dagelijks op de bakfiets venten langs de deuren, eerst met bussen melk en de tweede ronde met boter en eieren. Op de bakfiets het hele dorp door.

Ook hielp ik Jan Baltus die een kruidenierszaak had aan de Crimpen, waar nu een Chinees restaurant is. De grote mand met boodschappen paste precies op de melkbakfiets. Dus ik ventte voor Cor Broersen en bracht gelijktijd boodschappen voor Jan Baltus rond. Op een keer zei moeder: "Koop maar een nieuwe fietsband voor de bakfiets van Jan Baltus". En dat heb ik toen gedaan.

Cor Broersen opende later, naast de melkwinkel, ook een ijssalon. Met oude machines ijs draaien. Op een keer had Cor ijs gedraaid en ik natuurlijk even proeven. Nou, zei ik tegen Cor: "Het is erg zout joh, proef zelf maar". Wat was nou het geval, er zat een gat onder in de machine en het pekewater kwam door het ijs heen. De machine had hij tweedehands gekocht en het was dus een miskoop. Het ijs kon zo weg, het was niet te verkopen.

Nel, die bij Broersen in de huishouding werkte, zou een keer met de bakfiets op de Rijperkermis gaan staan om ijs te verkopen. Ik zei tegen Cor: "Ik ga daar niet fietsend heen hoor, dat doe ik niet". Nu daar wist Cor iets op. De bakfiets werd achter de motor gebonden en zo gingen we op weg naar de Rijk. Dit ging natuurlijk helemaal niet goed, vlak voor de Rijk gingen we de brug over en hup daar ging de bakfiets over de kop. Er zat niets in hoor, want het ijs zou later worden gebracht. Het kwam uiteindelijk allemaal goed en Nel kon met de bakfiets toch op de kermis staan om voor Cor Broersen ijs te verkopen.

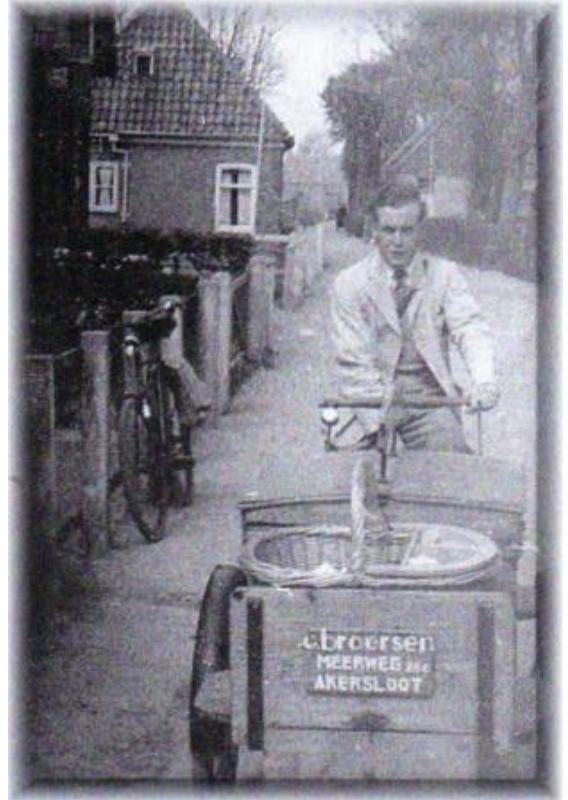
Ik ben niet in militaire dienst geweest, er waren er te veel van die lichte en dan was je buitengewoon dienstplichtig.

Met vrienden ging ik vroeger de kermissen af, naar Warmenhuisen, Schoorl, Bergen, Uitgeest, altijd op de fiets, ja we deden alles op de fiets. Al zeg ik het zelf, ik lag goed bij de meisjes en dit wordt tijdens het interview ook door Nel bevestigd: "Dirk, ze waren vroeger allemaal een beetje gek op je". Ook tijdens dansles had ik aan belangstelling niet te klagen, ik kon dan ook goed dansen hoor. Ik was ook muzikaal, mondharmonica spelen en mijn vrienden zingen. Zo vermaakte je je vroeger. Eerst ben ik met Jo Verduin, de zus van Nel, bevriend geweest. Maar later werd ik gek op Nel.

Nel is een geboren en getogen Akerslootse. In een huisje aan de Meerweg kwam zij in de bedstee ter wereld en was het vierde kind in het gezin van [Willem](#) en [Geertje](#) Verduin. De eerste vier jaar van haar leven sliep Nel in een krib, een vierkante houten bak die zich bevond aan het voeteneind van het bed van haar ouders. Haar moeder, Geertje Dekker, noemde men in het dorp 'zwarte Geert'. Nel is niet van de buurt afgeweest. Nu ja, op één jaar na, namelijk toen ze na haar huwelijk met Dirk ging wonen aan de Raadhuisweg. Willem en Geertje Verduin kregen vijf kinderen, Clara, Jaap, Jo, Nel en Gerie. Dirk en Nel hebben elkaar ontmoet bij Cor Broersen, waar Nel één dag in de week werkte in de huishouding bij de vrouw van Cor, Corry (Molenaar). Zij was ziekelijk.

Willem en Geertje Verduin

Dirk op de bakfiets

Ik was 19 jaar en Nel 16 toen we verering kregen. Na een toneeluitvoering en het aansluitende bal gingen we samen naar huis en volgde de eerste zoen. De ouders van Nel waren in die tijd bijna 25 jaar getrouwd en toen ik dat wist zei ik tijdens het venten tegen Nel haar moeder: "Ik kom ook op het feest hoor". En dat mocht.

De kinderen Verduin. Achter: Clara. Midden: Jaap, Jo en Nel. Voor: Gerie

Toen ik bij Broersen ben gestopt, heb ik eerst een poosje bij de LUM gewerkt en ben daarna in Heiloo gaan werken bij de kruidenierswinkel van Ranzijn. Nel had inmiddels ook een betrekking in Heiloo, dus gingen we in onze verkeringsstijd samen, eerst fietsend en later met de brommer, naar Heiloo. Ik naar Ranzijn en Nel naar de familie Honig. Nel heeft tot haar 21^e jaar bij deze familie in de huishouding gewerkt. In onze verkeringsstijd was ons uitje op zondag naar de bioscoop. Het is tussen ons aangebleven en na ruim zes verkeringsjaren, waarin we ons ook hebben verloofd, zijn we getrouwd. We zouden gaan wonen aan de Raadhuisweg. Moeder en vader woonden in het achterste gedeelte en wij zouden de voorkant betrekken. Maar wat gebeurde er een paar dagen voor ons huwelijk:

Dirk en Nel in hun verkeringsstijd

in de woning brak een binnenbrand uit. De brand is waarschijnlijk veroorzaakt door de schoorsteen. Nederveen had tijdens het afschilderen van de benedenverdieping de kachel laten branden en daar is de binnenbrand hoogstwaarschijnlijk door ontstaan. Het slaapkamerameublement en het linnengoed dat we al in het huis hadden ondergebracht, gingen verloren. Vader van der Eng kreeg letterlijk door de zenuwen last van zijn hart. We besloten toch ons huwelijk door te laten gaan. Op 12 februari 1958 gingen we om 09.00 uur naar het gemeentehuis, om 10.00 uur volgde de kerkelijke inzegening in de Sint Jacobuskerk en toen gingen de gasten naar het café van mijn zus Nel en zwager [Klaas Mienis](#), waar het feest werd gevierd. Voordat wij ons daarbij aansloten, gingen we eerst voor een fotoreportage naar fotograaf Ris in Alkmaar. Roemer reed ons daarheen. Die dag hebben we tot 12 uur middernacht gefeest. De bruiloft kostte ons 187 gulden.

Trouwfoto van Dirk en Nel

Na onze trouwdag zijn we ongeveer 6 weken bij mijn broer Bertus van der Eng over huis geweest. Bertus woonde met zijn vrouw in een huisje achter bij Nederveen. Toen onze woning weer opgeknapt en bewoonbaar was, zijn we daar alsnog gaan wonen. Een paar jaar later stopte Jan Baltus met de kruidenierszaak. Jan Baltus ging in mijn betrekking werken bij Ranzijn en Nel en ik hebben de kruidenierswinkel overgenomen. We besloten het pand op de Crimpen, dat van Simon Terluin was, te kopen. Ik had in de tussentijd mijn middenstandsdiploma gehaald. De zus van Nel, Gerie, hielp mee in de kruideniers-

winkel. [Dick](#), onze zoon, is geboren op 18 november in het jaar 1960, op vrijdagmiddag net de drukste dag in onze kruidenierswinkel. Vader van der Eng en broer Piet hebben in dat weekend meegeholpen, ze haalden de boodschappen boekjes op en bezorgden de boodschappen bij de klanten. Het kwam dikwijls voor dat ik zelf de boodschappen die de klant wilde hebben in de boekjes moest schrijven. De

Het jonge paar in hun woning aan de Raadhuisweg

Nel en Dirk in hun kruidenierswinkel

de politie gedoogd. Een auto van de zeepoeder wat wil je nog meer. Maar later werd deze auto te klein en nadat ik mijn rijbewijs had gehaald, hebben we de Daffodil ingeruild en een bestelwagen gekocht.

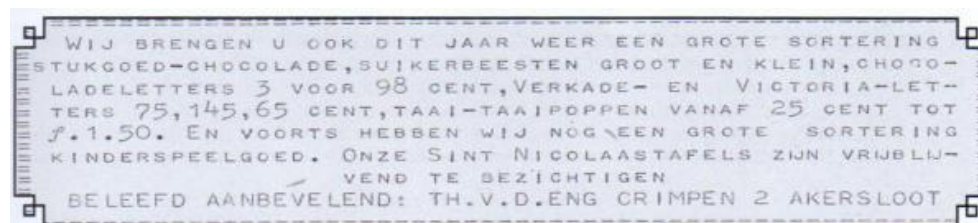
We hebben ook nog eens een prijs gewonnen voor de mooiste etalage. De wedstrijd was georganiseerd door bierbrouwerij Heineken. We kregen o.a. mooie bierglazen van Heineken. Kort daarop nam Meindert Kaandorp het levensmiddelenbedrijf van W. van Buren, Julianaweg (toen huisnummer 198), over. Dit werd later 'de Spar'. Ik kon het goed met Meindert vinden en wanneer het nodig was, leenden we levensmiddelen aan elkaar.

klanten rekenden één keer per week af of soms één keer per maand, als de kinderbijslag was gevangen. Zo ging dat vroeger. De kruidenierswinkel werd bevoorradt door Grossier de Haas uit Alkmaar.

Voor de groente ging ik elke ochtend naar de veiling in Alkmaar. Op een keer kregen wij zes dozen met zeepoeder van het merk 'Castella' aangeleverd. In verband met een prijsvraag was in elke doos een lot meegeleverd. Laat nu één van deze loten in de prijzen vallen. En dat hield in dat wij een moderne Daf, 'een Daffodil', hadden gewonnen. En van een bakfiets opeens in het bezit van een auto, dat was heel wat. Ik gebruikte de Daffodil om de boodschappen uit te venten. Ik reed zonder rijbewijs door het dorp, maar dit werd door

Voor de kruidenierswinkel met de Daffodil

Advertentie "Op de hoek", d.d. november 1961.

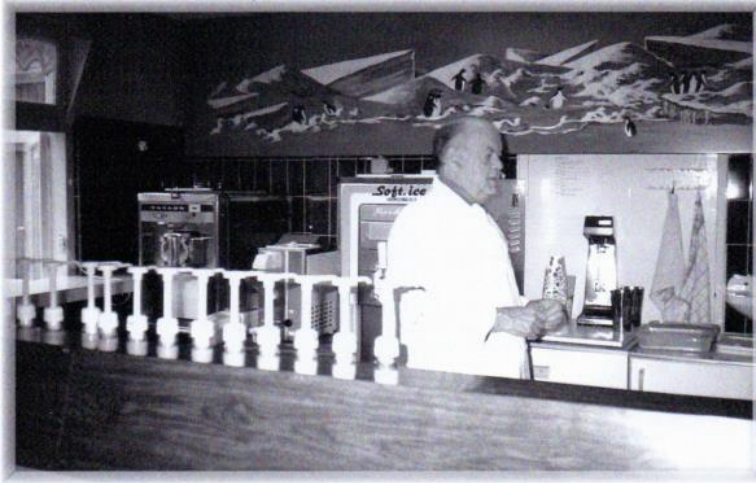
Bron: Regionaal Archief Alkmaar

We gingen ook met vakantie. De eerste keer voor drie dagen, rondje IJsselmeer en onze kruidenierswinkel ging dicht. Sommige Akersloters waren verbaasd, als je een eigen zaak hebt ga je toch niet op vakantie en je sluit de zaak toch niet! Maar daar trokken wij ons niets van aan. De volgende vakantie bleven we een week weg en was de zaak dus een week gesloten. Later werd het gewoon en gingen we samen met onze zoon Dick in het voor- of najaar veertien dagen op vakantie naar Texel. In het begin was de winkel ook op zondagochtend open, dan verkochten we vaak koekkrumels aan de kinderen.

Nel, zoon Dick en Dirk tijdens de opening van de verbouwde supermarkt

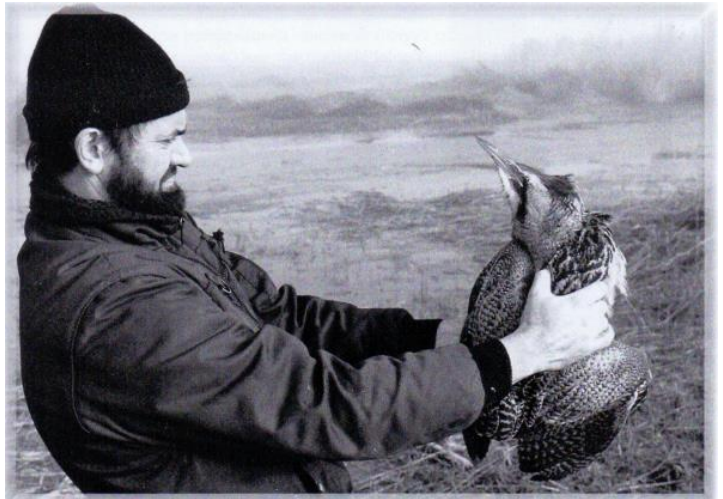
We hebben onze kruidenierswinkel later uitgebouwd tot een supermarkt, met grote koelingen en diepvriezers. Winkelpersoneel werd uitgebreid, o.a. Betty Komen, Ank Verduin en Stina Molenaar hebben bij ons gewerkt. 18 jaar later besloten we, onder andere door de concurrentie van grote supermarktketens, te stoppen. Vele dorpsgenoten gingen inmiddels naar de Cash en Carry in de Schermer. De benedenverdieping, de voormalige supermarktruimte, gingen we verhuren aan een Chinees, die daar een restaurant in begon en wij bleven boven wonen.

Dirk in de ijssalon

ingericht als kapsalon. Wij gingen verder met de ijssalon, die elk jaar van april tot september was geopend. Eerste paasdag was altijd de eerste dag van het seizoen dat de ijssalon openging. Vooraf adverteerden we met 'de ijssalon gaat weer open en bij inleveren van deze bon is een gratis ijsje te verkrijgen'. De ijssalon was dagelijks geopend en in de maand september alleen het weekend. We maakten zelf het ijs. We vonden het heel leuk om te doen en zijn er mee gestopt toen ik de leeftijd van 70 jaar had bereikt. In de maanden dat de ijssalon was gesloten gingen we er samen op uit, maakten o.a. excursies en knapten daarnaast de ijssalon weer op voor het eerstvolgende seizoen dat de ijssalon weer geopend zou zijn. Er was altijd wel wat te doen.

Dick, onze zoon, was een echt natuurmens. Als kind was hij altijd bij de sloot te vinden. Hij heeft later geleerd voor meubelmaker en heeft dit vak ook een aantal jaren uitgeoefend bij de firma Beka in Heiloo. Uiteindelijk is hij in vaste dienst getreden bij het Landschap Noord Holland, want de natuur bleef hem trekken. Onze zoon Dick is enig kind gebleven. Hij kreeg verkering met [Gertruud van Duin](#) en nadat ze een paar jaar samen hadden gewoond, traden ze op 9 september 1988 in het huwelijk. Het feest werd gehouden in het dorp Driehuis. Een prachtige locatie met een wijds uitzicht over een natuurgebied, waar Dick zo van hield. Dick en Gertruud gingen boven ons wonen. In zijn vrije tijd heeft Dick de gehele bovenverdieping opgeknapt, kastenwanden gemaakt, houten deuren geplaatst enz.. Hij was echt

Dick in de natuur

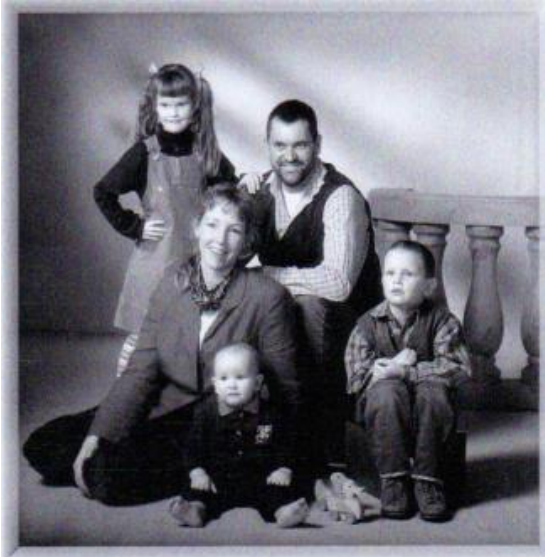
een vakman. Ze kregen drie kinderen, [Liza](#), [Maarten](#) en [Wouter](#).

Wij konden dagelijks van onze kleinkinderen genieten, maar ook van hun streken. Vooral Maarten was een deugniet, op een keer had hij in de ijssalon tientjes uit de fooienpot gehaald en buiten op de glijbaan geplakt, vol trots zei hij tegen Nel: "Oma, kom eens kijken" of die keer toen hij een hele ton waspoeder over de tuin heen had gestrooid: "Kijk oma, het heeft gesneeuwd". Hij haalde dikwijls kattenkwaad uit, maar hij kwam het altijd zeggen. Wij konden trouwens nooit kwaad op hem worden, maar als zijn vader kwaad werd, nou dan was het niet best hoor. Dan moest Maarten soms voor straf de schuur in.

De eendenkooi in Uitgeest is een initiatief van Dick. Niet alleen tijdens werktijd maar ook in zijn vrije tijd was Dick daar vaak bezig. Als het vroom dan ging Dick daar rustig 's nachts

Trouwfoto van Dick en Gertruud

Dick, Gertruud en hun drie kinderen

heen om het water open te houden voor de eenden. Later heeft hij een installatie aangebracht die in de winter, wanneer het ging vriezen, werd aangezet. Deze installatie voorkwam dat het water dichtging. De eendenkooi draagt nu zijn naam, 'Van der Eng'. Gertruud zet zich nog steeds voor de eendenkooi in. Tijdens open dagen vertelt zij belangstellenden hoe de kooi werkt. Tevens is Gertruud ca. drie dagen per week aanwezig om de eenden te verzorgen. Daarnaast zijn er nog een stel vrijwilligers die zich hiervoor inzetten.

Dick is op 8 november 1999 overleden. Dit gebeurde heel plotseling, hij kreeg 's avonds een

hersensbloeding. Dick had een donorcodicil en heeft zijn organen afgestaan. De eerste dagen na zijn dood leefden wij in een roes. Het drong niet tot ons

door en we hebben het afscheid en de begrafenis van Dick eigenlijk niet bewust meegemaakt. Gertruud heeft ervoor gezorgd dat het afscheid en de uitvaart van Dick is gefilmd. Gertruud heeft weer een nieuwe relatie. Rem Pronk, haar nieuwe partner, is docent Economie aan de Hoge School van Amsterdam. Sinds 2007 wonen ze met de kinderen in Limmen.

Dick met zijn kooikers voor ingang eendenkooi

Maarten en Wouter onder het naambord 'Eendenkooi van der Eng'

Naambord

Inmiddels zijn Nel en Dirk 53 jaar getrouwd. Met hun schoondochter Gertruud en de kleinkinderen Lisa, Maarten en Wouter hebben ze zeer goed contact. Gertruud heeft hun in het afgelopen jaar bijgestaan toen het met de gezondheid van Dirk minder ging. In hun kleinkinderen zien zij weer veel van hun zoon Dick terug, met name in Wouter.

Lisa, Wouter en Maarten

In het voorjaar 2010 had Gertruud ons uitgenodigd en zijn we met haar en kleinzoon Wouter voor een paar dagen naar het eiland Texel geweest. Geweldig, veel gezien, maar het was vooral ontzettend gezellig. Akersloot betekent veel voor ons, het is door de jaren heen wel veranderd maar we wonen er nog naar volle tevredenheid en zijn dan ook niet van plan om het dorp te verlaten.

**Verteld aan en opgetekend door:
Gerrieta Sombroek en Roosmarie Lauritsen**

*Overgenomen uit 'De Groene Valck' Jaarboek 2011
Met toestemming van Historische Vereniging Oud-Akersloot www.oudakersloot.nl*